

JOAN VIDAL

Hi ha techno a València?

El col·lectiu Move, nascut per donar suport a la música electrònica d'avantguarda a València, ha decidit dissoldre's. Els seus membres diuen que ja han aconseguit els objectius inicials. Però ací la realitat del techno encara està sense desenvolupar.

Dalt, Ritchie Hawkins, un dels disc-jockeys estel·lars del Sonar, festival especialitzat en techno celebrat recentment a Barcelona. La presència de públic valencià allí va ser molt més important que la d'anys anteriors. Baix, un dels ballarins i vocalistes de la banda més influent del moment: The Prodigy. (Foto: Liberto Peiró)

Quan Move es va constituir, l'estat de difusió de la música *dance* a València era absolutament aberrant. Es donava la fal·làcia que algunes discoteques de bakalao passaven per sales d'avantguarda pel fet d'incorporar les característiques estètiques quant a disseny publicitari que s'associen a Europa amb el moviment techno. Però res més, era un embolcall que amagava un esperit musical poc diferent de la revetlla de barri.

A l'octubre del 1996, una sèrie de disc-jockeys i creatius m u l -

timèdia decidiren constituir-se en associació cultural sense ànim de lucre per promoure la música tecnològica de ball, la mateixa que ha revolucionat arreu del món les concepcions discogràfiques i lúdiques. El techno és, en molts sentits, el punk dels nostres dies, i conté una càrrega de novetat prou eixordadora per canviar el seu entorn immediat. Move es va decidir a propagar aquests sons per mitjà de festes relacionades amb performances i llibertat conductual i artística. El passat dia 3, va tenir lloc l'última de les seues convocatòries, en una celebració farcida de conferències i activitats paral·leles que va deixar un dolç sabor de boca.

Què passarà ara? Disc-jockeys com Christian o Peix, agitadors estètico-musicals com Blanco, o artistes interdisciplinaris com Pistolo han dissolt el col·lectiu perquè afirmen que el camí és obert, que ja hi ha una incipient escena techno a València, i que hi ha una creixent representació de devots de la tecnologia sonora de qualitat. Ha arribat l'hora que cadascun dels membres de l'associació cobreisca els seus interessos professionals de manera individual. Ja sense Move, queden com a reflex un grapat de disc-jockeys interes-

sants, mínims punts fixos de trobada per escoltar aquesta música (el club Gon n'és gairebé l'únic), algunes productores de festes techno com Respect o Love i una millora en la secció de ball de botigues de discs i de productores.

Però València és encara lluny de tenir una escena de sons electrònics plural i normalitzada. El techno que es programa està molt influenciat per la poderosa empremta de Chemical Brothers o The Prodigy, bandes importantíssimes especialitzades en ball infinit, però que no deixen de representar una visió reduïda de la música electrònica. Altres estils molt rics relacionats amb la fusió i l'abstracció, com ara el drum'n bass o el trip-hop, són gairebé estranys ací.

D'altra banda, les sales majoritàries continuen generalment amb la música més comercial, i els canals de difusió del techno costen de trobar, tot i que molt menys que fa un any. Pistolo, interessat en la progressió de la tecnologia com a part ritual de la cultura, reconeix que "el treball inicial està fet, però s'ha de desenvolupar amb un criteri que cal anar adquirint. El techno no hauria de deixar mai l'espai *underground*, perquè la indústria comercial sempre perverteix l'avantguarda". El problema valencià és que no s'ha sedimentat aquesta constitució *underground*. L'esforç per fer-ho pot ser tan tenaç com esperançador.

Joan M. Oleaque

